

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

únor 2/2006

Masopust na slunci – pomlázka u kamen.
Na ostatky lužky – budou jabka, hrušky.
Koblihy na ulici – vajíčka ve světnici,
koblihy ve světnici – vajíčka na ulici.

ZVON

Myšlenky moudrých O NADĚJI

JÁ BOHA NEZNÁM, ALE ON ZNÁ MĚ.

V TOM JE MÁ NADĚJE.

Raoul Follerau

*NADĚJE PŘESTÁVÁ BÝT ŠTĚSTÍM, KDYŽ SE K NÍ PŘIDRUŽÍ
NETRPĚLIVOST.*

John Ruskin

*DOUFEJ V HOSPODINĀ, KONEJ DOBRO, VZEMI PŘEBÝVĚJ A
ZACHOVÁVEJ VĚRNOST. ZTIŠ SE PŘED HOSPODINEM A ČEKEJ NA
NĚJ.*

Bible, Starý zákon

Něco pro zasmání

Jesus and the Redneck Irishman in a wheelchair entered a restaurant one afternoon and asked the waitress for a cup of coffee. The Irishman looked across the restaurant and asked, "Is that Jesus sitting over there?" The waitress nodded "yes," so the Irishman told her to give Jesus a cup of coffee on him.

The next patron to come in was an Englishman with a hunched back. He shuffled over to a booth, painfully sat down, and asked the waitress for a cup of hot tea. He also glanced across the restaurant and asked, "Is that Jesus over there?" The waitress nodded, so the Englishman said to give Jesus a cup of hot tea, "my treat."

The third patron to come into the restaurant was a Redneck on crutches. He hobbled over to a booth, sat down and hollered, "Hey there, sweet thang. How's about gettin' me a cold glass of Coke!" He, too, looked across the restaurant and asked, "Is that God's boy over there?"

The waitress once more allowed as how it certainly was, so the Redneck said to give Jesus a cold glass of Coke, "on my bill."

As Jesus got up to leave, he passed by the Irishman, touched him and said, "For your kindness, you are healed." The Irishman felt the strength come back into his legs, got up, and danced a jig out the door.

Jesus also passed by the Englishman, touched him and said, "For your kindness, you are healed."...The Englishman felt his back straightening up, and he raised his hands, praised the Lord and did a series of back flips out the door.

Then Jesus walked towards the Redneck. The Redneck jumped up and yelled: "...Don't touch me ... I'm drawin' disability!"

Czechoslovak Cultural Center

Žijete na Floridě? Máte chuť na „knedlo-vepřo-zelo“? Chcete se pobavit s přáteli česky a slovensky? Zavolejte, přijďte se podívat.

Czechoslovak Cultural Center,

1601 49th Street South, Gulfport, FL 33707

Phone (727) 321-5977

Milí přátelé,

začínáme nový měsíc, ve kterém budou milovníci zimního sportu sledovat klání na olympijských hrách v italském Turíně. S touto velmi významnou sportovní událostí mne napadla jedna podobnost s „církvním podnikem“, kterou teď hned vysvětlím.

Zeptáte-li se prodavače horkých párků, který má svůj stánek přímo v olympijské vesnici a jehož jediným zájmem bude dobře a poctivě vydělat, co to jsou vlastně ty olympijské hry, odpoví vám poctivě, že je třeba uspokojit sportovce, aby se dobře najedli. Popřípadě vám sdělí nějaký ten drb, anebo také závažnou informaci, co se děje v olympijské vesnici. Kdo, kdy a kde byl, popřípadě spal. Pokud se vůbec nebude zajímat o sport, tak vám jenom stěží řekne, kde je stadion a jaký sport kdo dělá. Nebudu ho za to odsuzovat, hlavně, když jeho párky budou chutné a pivo vychlazené. Jeho informace však nebudu považovat za stěžejní a vyčerpávající.

A teď, zeptáte-li se opravdového sportovce, nebo novináře na olympiádu, jistě vám dá jinou odpověď: olympiáda je setkání nejlepších sportovců světa. Je příležitostí ukázat svou sílu, zvítězit, poprat se s časem, výškou a dálkou. Ale olympijská myšlenka jde ještě dál. Důležitá je také férová hra, vzájemná pomoc, bratrství. Posunutí hranice lidské výkonnosti. Sdělí vám výsledky posledních utkání a možná také historii posledních vítězů.

Zeptáte-li se člověka, který nemá základní náboženské vzdělání, byť by byl prodavačem párků na Svatopetrském náměstí, co je to církev, možná byste dostali tuto odpověď: je to organizace, kde se lákají z lidí peníze. „Vrcholní sportovci“ často nejsou poctiví a dělají nekalé věci - viz denní tisk. Lidé v církvi se scházejí (alespoň někteří) ve srovnání s olympiádou častěji, obvykle jednou za týden. Dále takový prodavač připojí, kdo, kde a kdy... Také tato informace prodavače párků bude pravdivá, ale nikoli vyčerpávající.

Pravý účastník klání o život, člen církve, by vám mohl dát tuto odpověď: církev je hnutím pro život. Každou neděli se setkáváme a hodnotíme výsledky a výkony. Čteme historii atletů v minulosti, opravujeme tréninkové metody. Povzbuzujeme se navzájem. Vážíme si špičkových atletů, ale zároveň dobře víme to nejdůležitější: není důležité zvítězit, ale zúčastnit se, být přítom. Ono totiž to poslední vítězství je ukryto někde jinde.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Minigalerie krajanů**Plk. Alfons Brož a Jackie Brož**

Jako by nás vítr odváděl od úmyslu dojet do Washingtonu, D.C. a sloužit v místní kapli mši sv. v neděli 15. ledna. Musel jsem pevně držet volant svého Buicka a udržet vůz na silnici. Naštěstí ale čím bližší Washingtonu, tím méně sněžení. Cesta dopadla dobře a po mši svaté a malé prohlídce Museum of Modern Art, které jsme s mým přítelem Jaroslavem navštívili, jsme se opět sešli v hezkém domku ve Falls Church, VA.,

ZVON

kde manželé Jackie a Alfons Brožovi bydlí už skoro 35 let. Po dobré večeři se u kávy a sklenice pžeňského rozvinul náš rozhovor. Vůbec byste neřekli, že za milým úsměvem a velice taktním chováním se skrývá srdce vojáka, plukovníka americké armády. Jako obvykle jsme začali u vzpomínek z dětství.

Narodil jsem se 9. července 1930 v malé texaské osadě Nová Morava. Žila tam především česká komunita, něco málo Němců. Mám jednu sestru, která je starší a potom o pět let mladšího bratra. Můj otec měl obchod, dneska bychom řekli „smíšené zboží“. Moje matka tam pracovala. Náš dům byl nedaleko obchodu a tak maminka běhala mezi prací a domem, aby nás malé děti hlídala. Doma jsme především mluvili anglicky, otec si přál, abychom uměli dobře anglicky, ale v obchodě se zákazníci se mluvilo česky. Můj otec byl narozený na Moravě, blízko Frenštátu. Když mu bylo osm let, odstěhoval se s rodiči do Texasu. Maminka se narodila v Texasu, ale byla to stoprocentní Češka. Její předkové přišli do Texasu.

Vzpomínáte se na něco zajímavého z dětství?

Můj bratr je o pět let mladší. Když jsme měli jeho křtiny, po hostině, když hosté odešli, na stole dohořivaly doutníky a stály tam nedopité sklenice s alkoholem. Já jsem se pokoušel potahovat z doutníků.

Moje maminka kupovala slepice a potom je zabíjela na jídlo. Dělal to klasickým způsobem, prostě jim usekla hlavu. Já jsem to viděl a jednou, když donesla kuřata na chov, vzal jsem jedno a protože jsem nebyl schopen kuřeti useknout hlavu, vložil jsem hlavu do úst a ukousl ji. Není to hrozná? Prostě jsem jednal jako nějaké „monster.“

Do školy jsem chodil v naší osadě a potom jsem chodil na High School do Schulenburgu. Můj tatínek chtěl, abych se přihlásil na vojenskou školu, na Texas A&M. Ale v tu dobu se tam stalo neštěstí. Jeden student během „hazingu“ zemřel a nastalo velké vyšetřování. Můj otec rozhodl, že tam nepůjdu, a tak jsem šel na dva roky do přípravné školy. Pak jsem začal studovat na University of Texas. Promoval jsem v roce 1952. Začal jsem pracovat jako podporučík u *air force*. Pak začala válka v Koreji a já jsem byl povolán do aktivní služby. Dostal jsem na vybranou: buď budu pilotem nebo budu studovat ruštinu, kterou jsem už dříve vedle češtiny studoval na universitě. Byla to jedinečná příležitost. Zvolil jsem ruštinu, kterou jsem pak studoval na universitě v Syracuse, NY.

Odtud jsem byl poslán do Japonska a do Koreje. Začal jsem se více zajímat o práci v armádě a stal jsem se jejím stálým důstojníkem. Doposud jsem byl jenom dočasným. Pracoval jsem s velmi zkušenými lidmi.

Moji ženu jsem poznal na mši svaté v kasárnách. Bylo to roku 1962. Vzali jsme se v roce 1963 v kostele sv. Josefa v Lyons, WI. Po svatbě jsem byl povolán do Little Rock Air Force Base, AR. Tam se nám narodil první syn Paul a potom později další syn Terry. Z Little Rock jsem byl převelen do Berlína, kde jsem dostal úkol monitorovat pohyby vojsk Varšavské smlouvy. Měli jsme za úkol předejít nějakým nedorozuměním, aby nedošlo k válce „accidentaly.“ V Berlíně se nám narodila nejmladší dcera Dana. Zůstal jsem tam čtyři roky. Všichni z naší mise museli rozumět dobře rusky, protože jsme

komunikovali s ruskými důstojníky. Pak jsem byl převelen do Vietnamu na jeden rok. Moje manželka zůstala doma s dětmi u jejich rodičů. Tam se moje děti naučily, jak to vypadá na farmě. Myslím si, že to byla pro ně dobrá škola. Po návratu z Vietnamu jsem pracoval v Pentagonu. V roce 1975 jsem přišel do Prahy, kde jsem jako vojenský atašé strávil tři roky. Zkušenost, kterou jsem měl z východního Německa, se mně hodila. Všechno bylo téměř stejné. Neopravené fasády domů, chování lidí ...

Máte nějakou zajímavou příhodu z Prahy?

Jak už jsem řekl, měli jsme za úkol monitorovat pohyb vojsk a dění kolem. Samozřejmě se o nás zajímala STB. Volali mně o půlnoci, nebo brzy ráno. Já jsem prostě vyvěsil a šel spát. Ráno mne potom mladí lidé, pravděpodobně kandidáti STB, fotografovali, chtěli mě zastrašit. Jednou, když moje manželka odjela do Států, přihlásila se mladá žena a povídá: „Vaše manželka odjela, vy jste tak sám, já jsem také taková opuštěná, není vám smutno?“ Hned jsem věděl, o co jí jde. Zeptal jsem se jí, jak se jmenuje. Ona mně řekla: „Volejte mě Mária ze Slovenska.“ Jinak jsem ale moc strach neměl a nevěnoval jsem jejím aktivitám pozornost. Jednou na výročí VŘSR (mladší mají za domácí úkol zjistit, co ta zkratka znamená), jsme byli na ruské ambasádě na oslavě. Francouzský kolega ke mně přistoupil a říká: „Mám zprávu, že se budou hýbat, cvičení ...“ Něco jsme už věděli, ale to nás pobídlo. Rychle jsme s manželkou opustili oslavu a běželi domů. Jakmile jsme se převlékli, bylo to tak hodinu před půlnocí, naskočili jsme do auta a ujížděli k Milovicím, kde byla ruská posádka. Byla tma, ale za chvíli reflektory ozářily oblohu a tanky začaly vyjíždět. Mým úkolem bylo jenom zaznamenat počet a čísla tanků atd. Zjistit, zda-li nepřibyla další divize. Ruští vojáci byli tak zaneprázdnění cvičením, že si nás ani nevšimli.

Do kostela jsme chodili ke sv. Tomáši, blízko naší ambasády. Někdy jsme chodili také do katedrály ke sv. Vítu. S manželkou máme zvyk oslavovat naši svatbu obnovou manželského slibu. To jsme také dodržovali v Praze. Znal jsem pana kardinála Tomáška. Naše 15. výročí svatby jsme oslavili v jeho kapli. Pro nás to byla veliká pocta, setkat se s člověkem tak vzácným. Tou dobou byla v Praze také moje sestřenice z Texasu. Byl tam přítomen také Msgr. Rybák, člen *Pacem in terris*, toho jsme nezvali, ale on tam byl proto, aby bylo vše v pořádku ... Také si pamatuji na jednoho kněze, kterého jsme pozvali na večeři. On moc váhal a když pak přišel, říkal nám, abychom ho před lidmi oslovovali pane doktore.

Jak jste poznali českou komunitu ve Washingtonu?

Bylo to v roce 1982. Oni hledali pomoc a spolupracovnici pro výstavbu naší nové kaple. Já jsem zavolał Rev. Francisi Novákovi, CSsR a nabídl mu pomoc. On to ochotně přijal. Při organizování a výstavbě kaple tam bylo ještě mnoho schopných a významných lidí. Vzpomněl bych Mons. Němce, biskupa Mořkovského, Jaroslava Kašpara V. a další.

V naší diecézi pracuji v hnutí Cursillo. V tomto hnutí jsem už od roku 1982. Scházíme se každý týden.

Co pro vás v životě znamená víra?

ZVON

Ano, všechno co jsem v životě udělal, dělal jsem v měřítku a pohledu své víry. Jako kluk jsem ministroval, mnozí si mysleli, že budu knězem. Víra je pro mě motorem a inspirátorem v rozhodování. Je těžké odpovědět, ale musím říci, že vlastně všechno vycházelo z víry. Všechno byla víra. Bůh působí ve mně. Víra mě dělá silnějším a stále obnovuje mé síly. Bůh mně nabízel hodně příležitostí dělat něco, co jsem si ani ve snu nemohl představit. Byl to jeho plán pro můj život.

Ve své vojenské kariéře, měl jste nějaké vzory?

Ano, měl, ale nikdy jsem nebyl ten typ, jak my máme v angličtině termín, „brownnosing“. Někteří velitelé a nadřízení byli dobří, jiní lepší. Vždycky jsem si zachovával určitou nezávislost. Byly tam pro mne vzory lidí s dobrými morálními vlastnostmi, a abych pravdu řekl, teď je pro mě určitým způsobem velmi blízká rodina Hnízdova. Obdivuji jejich styl, jak rodiče vychovávají jejich sedm dětí, jak je vedou k Bohu, k poctivosti, k práci.

Co plánujete do budoucna?

Chci žít v současnosti. Chci být optimistický a moc se nedívám do minulosti a nechci se zase moc starat o to, co bude. Nejlepší je zabývat se přítomností a snažit se být dobrým ve službě Bohu.

Milý Al, děkuji vám za velmi hezké vyprávění a pohostinnost ve vašem domě a přeji vám a vaší ženě Jackie Boží požehnání. Ať vás Bůh odmění za všechno, co děláte pro českou komunitu ve Washingtonu.

Děkuji mnohokrát za rozhovor

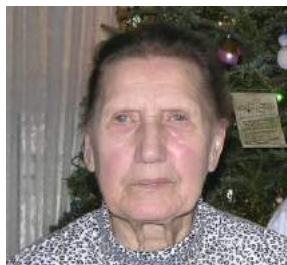
Fr. Antonín

Blahopřejeme

Dodatečně blahopřeji paní Ludmile Sedláčkové k jejím osmdesátým narozeninám, které oslavila 4. ledna. Hodně zdraví Boží požehnání a rodinné pohody jménem celé komunity přeje Fr. Antonín.

Dvě dámy z naší krajanské rodiny oslaví své kulaté a polokulaté narozeniny. 7. února to bude paní Libuše Králová a 10. února jí bude následovat paní Marta Bláhová. Jménem celé krajanské rodiny vám přeji hodně zdraví a Boží požehnání do dalších let. Velice si vážím vaší pomoci v kostele a těším se na další spolupráci.

Fr. Antonín

Frank Rychecký oslavuje 90

Dne 13. února 2006 oslaví své devadesáté narozeniny pan **Frank Rychecký**. Naše blahopřání letí do slunné Kalifornie. Milý pane Rychecký, přeji Vám hodně zdraví a pohody do dalších let. Ať Vám dobrotivý Bůh žehná a dá vám hodně síly do dalších let, abyste se svou manželkou Věrou navštívili ještě hodně koutů naší zeměkoule.
Za krajanskou rodinu Fr. Antonín

Dne 2. února se před třiceti lety narodila na Valašsku **Libuše Čížová**. Milá Lfbo, jménem celé komunity v Astorii Ti přeji hodně zdraví a rodinné pohody. Děkuji Ti za pomoc v kostele, především za zpívání žalmů při mši svaté. Ať Bůh žehná celé tvé rodině.
Fr. Antonín

Dne 7. ledna 2006 si řekli své ANO na celý život v kostele sv. Brigid ve Westbury Monika Borovská a Christ Maidhof. Jménem celé krajanské rodiny jim přeji hodně štěstí a Boží požehnání do společného života.
Fr. Antonín

Malý princ Antoine de Saint-Exupéry**XV**

Šestá planeta byla desekrát větší. Žil na ní starý pán, který spisoval obrovské knihy.

„A hleďme, badatel!“ zvolal, když spatřil malého prince. Malý princ se trochu zadýchaně posadil na stůl. Tolik se už nacestoval!

„Odkud přicházíš?“ zeptal se starý pán.

„Co to je za tlustou knihu?“ položil mu malý princ otázku. „Co tu děláte?“

„Jsem zeměpisec,“ odpověděl starý pán.

„Co to je zeměpisec?“

„To je vědec, který ví, kde jsou moře, řeky, města, hory a pouště.“

„To je zajímavé!“ řekl malý princ. „Konečně opravdové zaměstnání!“ a rozhlédl se kolem sebe po zeměpisově planetě. Ještě nikdy nespatri tak vznešenou planetu.

„Vaše planeta je moc hezká. Jsou tu oceány?“

„To nemohu vědět,“ řekl zeměpisec.

„Ach!“ Malý princ byl zklamán. „A hory?“

„To nemohu vědět,“ odvětil zeměpisec.

„Vždyť jste zeměpisec!“

ZVON

„Ovšem,“ řekl zeměpisec, „ale nejsem badatel. A nemám žádné badatele. Zeměpisec nikdy nepočítá města, řeky, hory, moře, oceány a pouště. Je příliš důležitý na to, aby se mohl toulat ... Nepouští svůj psací stůl, ale přijímá návštěvy badatelů. Vyptává se jich a zapisuje jejich vzpomínky. A když se mu zdají vzpomínky některého z nich zajímavé, dá vyšetřit mravní úroveň badatele.“

„Proč?“

„Protože badatel, který by lhal, by způsobil v zeměpisných knihách hotové katastrofy. A také badatel, který by příliš pil.“

„Jak to?“ zeptal se malý princ.

„Protože opilci vidí dvojmo. Zeměpisec by pak mohl zaznamenat dvě hory tam, kde je jen jedna.“

„Znám někoho,“ řekl malý princ, „kdo by byl špatným badatelem.“

„To je možné. Když se tedy zdá mravní úroveň badatele dobrá, jeho objev se přezkouší.“

„Jde se tam někdo podívat?“

„Ne, to je příliš složité. Ale od badatele se požaduje, aby podal důkazy. Objeví-li třeba nějakou velkou horu, musí odtamtud přinést velké kameny.“

Zeměpisec se náhle rozohnil.

„Ty přicházíš zdaleka!“ Určitě jsi badatel! Popiš mi svou planetu!“

Zeměpisec otevřel knihu záznamů a ořezal si tužku. Vypravování badatelů se zaznamenávají nejprve tužkou. Inkoustem se zapíše, až badatel přinese důkazy.

„Tak povídej!“ vyzval ho zeměpisec.

„Ó, u mne doma to není moc zajímavé,“ řekl malý princ, „je to tam docela malinké. Mám tři sopky. Dvě jsou činné a jedna je vyhaslá. Ale člověk nikdy neví.“

„Člověk nikdy neví,“ opakoval po něm zeměpisec. Mám také květinu.“

„My nezaznamenáváme květiny,“ řekl zeměpisec.

„Proč? Ty jsou nejhezčí!“

„Protože květiny jsou pomíjivé.“

„Co to znamená pomíjivé?“

„Zeměpisné knihy jsou nejcennější ze všech knih,“ řekl zeměpisec. „Pro nás jsou důležité hory. Ty se nemění.“

„Ale co to znamená pomíjivé?“ opakoval malý princ, protože se jakživ nevzdal otázky, kterou jednou položil.

„To znamená něco, čemu hrozí brzký zánik.“

„Mé květině hrozí brzký zánik?“ „Ovšem.“

Má květinu je pomíjivá, řekl si malý princ, a má jen čtyři trny na obranu proti světu. A já ji nechal doma úplně samotnou! A ozvala se v něm lítost. Znovu si však dodal odvahy.

„Co mi radíte, abych navštívil?“ zeptal se.

Planetu Zemi,“ odpověděl zeměpisec. „Má dobrou pověst ...“

Malý princ odešel a myslel na svou květinu.

(pokračování příště)

O zkušenosti, stávce a Egypťanech Jaroslav Sýkora

Zkušenost, experience, Erfahrung. Zakládá filosofickou orientaci, jejímž výchozím bodem je empirie. Je stopou křížující přítomno, a přece dokáže poodhalit i mnoho ze zasuté minulosti. Vyhledáváme ji formou dobrodružství a mezních situací a když se stane minulostí, přivádíme ji do řeči a činu dramatisací. Zkušenost není jen doménou filosofie a herectví, ale i bibliistiky, a v ní jedné z netradičních technik práce s textem – bibliodramatem. Nejde v něm o divadlo, ale právě o prožitek dramatisací uměle vytvořených figur, scén a kvazi-reálií, které imitují prostředí Bible podané vypravěčem a tím i pomáhají hráčům do textu vstoupit. Bibliodramatický efekt je z velké části závislý na moderátorovi, který sled a vývoj bibliodramatu vede, a také na skupině a její otevřenosti, bezprostřednosti, vzájemné důvěře. Jádrem je tedy prožitek v interakci. A ten, ač to není prvořadým plánem, může nastat i v situaci a prostředí reálném, ne fiktivním, a navíc neplánovaně. A to je i důvod, proč píše tento článek.

Psaly o tom mezinárodní noviny, v přímém přenosu monitorovaly stanice CNN a Fox a přes satelit vysílaly do celého světa: stávka zaměstnanců dopravy a spojů MTA ve městě New York ve dnech 20.–22. prosince roku 2005. Důvod byl projev nesouhlasu se sociálním a finančním ohodnocením. Ano, také jsem si řekl, proč jsem musel být kvůli třiceti tisícům nespokojenců nedobrovolně spolu s dalšími deseti milióny lidí vtažen do sporu mezi oběma stranami kvůli prachům a penzi a stát se nástrojem manipulace, ale o to právě šlo. Chci tím jen říct, že už příčina sama byla agresivní, ne jenom následky. Stávka se udála v nejhorší dobu roku – před Vánoci. Začala a město se z hodiny na hodinu postavilo na hlavu. V New Yorku linky *sabveje* a autobusů denně použije sedm miliónů lidí. Ti všichni si museli najít jiný způsob dopravy: auta, taxíky, kola. Většinou chodili pěšky. Obětí se stal Manhattan. Tam se denně sjíždějí lidé z Brooklynu, Queens, Long Isladu a New Jersey. Přístupové komunikace na Manhattan se ucply tisíce aut. Naštěstí pro mnohé jezdily vlaky společnosti LIRR s cílem Penn Station na 34. ulici. Využíval je kdo mohl ... a mělo to své následky: dlouhatánské fronty na zastávkách, narvané vagóny, obrovská zpoždění, nervy nadranc. Kdo nemusel na Manhattan, zůstával doma. Byl jsem mezi těmi, kteří se na Penn Station vydali. A také jsem se stal obětí drtivého mlýnu těl, údem brutálního a bezohledného těla živé masy valící se ... kamsi. Jak jen muselo být Egypťanům, když se nad nimi zavřely drtivé masy vod?

Biblický příběh *jeci'at micrájim* „vyvedení z Egypta“ čili exodus (Ex 14) je aitiologické vyprávění, které má své vítěze, Hebrejce, a poražené, egyptského faraona a jeho vozbu. Kdykoliv o Velikonocích a Pesachu čteme tento příběh, stojíme na straně vítězů. Ti se v dějinách výkladu stali archetypem zachráněných, spasených, svobodných a jinak kladných hrdinů. Egypťané jsou také archetypem, jenomže záporným. Nevím, nakolik se na naší identifikaci s Hebrejci podílí instinkt a nakolik věroučná propedeutika či formace. Nakonec, není to právě velikonoční vigilie, eventuálně liturgie sederové večere, která u praktikujících křesťanů a Židů tuto věroučnou formaci s teologickými důsledky zakládá? Ve vigilií se nicméně starozákonní

ZVON

moment vítězného přechodu přes Rákosové moře ztratil ve stínu Kristova vzkříšení a vítězství nad smrtí, peklem a podsvětím. Tato radikální christologizace dává téměř nulovou šanci identifikace s poraženými Egyptřany. Přesto ... V pohledu křesťanské (tj. Ježíšovy) etiky a jeho nekompromisnímu důrazu na lásku k bližnímu by křesťan měl s Egyptřany plakat, ne se smát a viskat při četbě jejich smrti v ničivých, drtvivých masách vod. Jak jen ouzko muselo být Egyptřanům, když se nad nimi masy vod zavřely?

Hrozně. Mnohem hůř než bylo mně 22. prosince na Penn Station. Byl večer a lidé se vraceli domů. Opouštěli Manhattan jedinou fungující dopravou, již byly vlaky LIRR. Celá 34. ulice mezi 6. a 7. avenue byla ve své délce na čtyřikrát zlomena do svodidel, v nichž se mačkalo přibližně dva miliony lidí, jejichž cíl byl vstup do nádražní haly Penn Stationu. Na „poklidný pořádek“ dohlížela policie. Ten se ovšem změnil v naprostý chaos, třenici, loktomláčení, presování na mnoho způsobů, lapání po dechu a bezvládní v okamžiku, kdy se tělo fronty octlo v jícnu haly. Desetitisíce lidí se v mnoha příčných proudech dralo ke vstupním branám vedoucích na perón, a odtud dál do vlaku, jemuž chyběla navigační tabule ukazující směr jízdy. Byl jsem tak proti své vůli vtlačen do jednoho z vlaku ... a jak jinak, ten mě vezl úplně někam jinam než do Brooklynu. Dost o tom. Nepíši přece o stávce, ale o zkušenosti.

Patřím mezi ty, kteří sdílejí moudrost, že všechno zlé je k něčemu dobré. Je osvědčenou pravdou, že zlo v pohledu dobrého konce ztrácí původní nepřijatelnou tvářnost a redukuje se na přijatelnost. Zkušenost „valících se vod“ v bezhlavé mase těl na Penn Stationu mě bibliodramaticky ten večer naučila sympatizovat s nepřítelem pesachového sederu, Egyptem, christologizovaného na Ježíšův pobyt v podsvětí. Úděl, který Egyptřany potkal, bych nikdy nikomu nepřál. A úplně na závěr: biblická historiografie prochází tendencemi skepse vůči historicitě exodu. I já rozumím, že se sled událostí podle scénáře Ex 14 neudál. V tomto pohledu tím více vystoupí způsob podání jeho autorů, jímž dávají jasně najevo, že se přímo kochají v popisu záhuby egyptského faraona a jeho vozby. Proč? Mám několik odpovědí, ale řeknu jen jednu: ti chlapíci totiž nikdy nestáli ve frontě na vlak LIRR na Penn Stationu, zatímco zaměstnanci dopravy a spojů MTA stávkovali.

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci únoru:

George K. Kolasa 1. února, **Libuše Čížová** 2. února, Helena Weirich 3. února, **Libuše Králová** 7. února, František Daněk 7. února, Libby M. Hurdes 7. února, Petr Štec 8. února, **Marta Bláhová** 10. února, **Frank Rychecký** 13. února, Mahtilde Halka 14. února, Františka Uhlířová 16. února, P. Josef Kadlec 18. února, Anna Sikorjaková 22. února, Jarmila Weirich 27. února, P. Jindřich Kotvrda 27. února.

Zemřeli:

V úterý 10. ledna v 10:30 A.M. zemřel v Montgomery General Hospital v Olney, MD. pan **Jan Slais**, tchán Dr. George Švejdy a otec jeho ženy Hany. Zanechává po sobě manželku Marii a další dceru Maruš ve Venezuele, sedm vnoučat a pět pravnoučat v Americe a Venezuele. Byl členem našeho katolického společenství ve Washingtonu.

V noci z pátku na sobotu 14. ledna zemřel v St. Agnes Hospital v Baltimore pan **Orm Cunningham**, major americké armády v.v., tchán George Patrika Švejdy a otec jeho ženy Nicole. Chodil často na české bohoslužby v České národní kapli. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí.

Fr. Antonín

Ve čtvrtek 5. ledna zemřel v LIJ Hospital ve věku nedožitých 92 let Plukovník **Vladimír Palička**, příslušník RAF, kde bojoval za svobodu Československa ve druhé světové válce. Rozloučili jsme se s ním v sobotu 14. ledna ve Queens Fogarty Funeral Home. Odpočinutí věčné dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí.

Fr. Antonín

Mše svaté v únoru 2006

Datum	Úmysl	Dárce
01-Feb-06	Za zemřelé rodiče	Libuše Králová
03-Feb-06	Za Naděždu Horák	Milada Hanak
05-Feb-06	Za zemřelého manžela Aloise Hanáka	Milada Hanak
06-Feb-06	Za Natálii a Vladimíra Hnízdovy	rodina Hnízdova
10-Feb-06	Za Dr. Bohumíra Bunžu	Růžena Bunžová
11-Feb-06	Za Karla Smetanu	rodina Sedláčková
12-Feb-06	Za zemřelého manžela Dóďu Lehma	Dáša Lehmová
14-Feb-06	Za Jiřího Kafku	rodina Bláhova
16-Feb-06	Za Hynka Hromádku	Blažena A. Stránská
19-Feb-06	Za zemřelého bratra Františka Bláhu	rodina Bláhova
20-Feb-06	Za Oldřicha Benáčka	Anna Benáčková
22-Feb-06	Za Bohuslava Rychlíka	rodina Hnízdova
23-Feb-06	Za zemřelé rodiče	Miloš Knorr
24-Feb-06	Za Prof. Zdenka Rutara	rodina Sedláčková
26-Feb-06	Za zemřelé rodiče Josefku a Františka Pavlicovy	Božena a Peter Smrčka
27-Feb-06	Za politické vězně, účastníky třetího odboje Československa, kteří byli popraveni komunistickým režimem	Na úmysl politických vězňů Dáša Lehmová-Molnárová

Mše svatá sloužená 27. února bude za ty, kteří byli popraveni v tomto měsíci:

Warne Ertel Alexandr Rutkovský	2. února 1953
Bohumil Sixta	5. února 1952
Petr Čížek Jaroslav Dvořák Josef Liška Emanuel Rendl	6. února 1952
Václav Bejček Karel Hořínek Karel Chaloupecký Jiří Kauer Oldřich Sklenčka	7. února 1952
Jiří Řezáč Jaroslav Sirotek Bohumil Šíma	10. února 1955
Slavoj Šadek Bedřich Hoche	14. února 1949 14. února 1950
Bernard Jaško Pavel Kalinaj Rudolf Lančarovič	17. února 1950 17. února 1951
Albert Fučík Edvard Tesař Antonín Tunegha Josef Smolka Josef Kozlík Jaroslav Peteřík	20. února 1950 20. února 1951 20. února 1954

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli: Jaromír Lebeda, Jiřina Vobořil, Jean Stefkovič, Alois Petržel, Bohumil Novotný, rodina Bláhova, Růžena Bunžová, Marian Veselý, Prof. George Glos, Rosalia Vasko, John a Genevieve Růžička, Joseph a Gita Hlavinka, Xenie Bogarets, Asa Skaloud, Cyril Příkazský, George a Světlana Pospishil, Frank a Věra Rychačský, John Palicka, Jane Brotánek, Olga Vrabec.

Krátce ze světa

--Dne 19. ledna havarovalo nedaleko slovenských hranic v Maďarsku letadlo se slovenskými vojáky, kteří se vraceli s šestiměsíční mírové mise v Kosovu. Havárii přežil jeden voják ze 43. Následující pondělí byl vyhlášen 24 hodinový státní smutek

--22. ledna oslavil Vatikán 500 let od založení Švýcarské gardy. Kardinál Angelo Sodano celebroid slavnostní bohoslužbu v Sixtinské kapli.

--V tlačovém středisku Svätej Stolice Sala Stampa bola v stredu 25. januára napodulnie zverejnená prvá encyklika pápeža Benedikta XVI. s názvom **Deus caritas est – Boh je láska.**

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30, v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102.** Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Adresa českého kněze: **P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375**

Tel/Fax: (718) 575 8959 E-mail: anthony57@msn.com

<http://www.zvon.info>

Slovenská mše sv. každou neděli v **11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>**